

ЖУРНАЛ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ РУМУНІЇ
ДЛЯ МАЛЯТ-ДОШКІЛЬНЯТ

БДЖІЛКА

№ 51-52
СЕРПЕНЬ
ВЕРЕСЕНЬ
2026

Перший дзвінок

Іванна Блажкевич

Вересень щедро сонцем зігрітий,
В школу повсюди сходяться діти,
Квіти барвисті в них у руках,
Вогники щастя ясніють в очах,
В кожного радісна усмішка сяє,
Дзвоником першим їх школа вітає.

ВІЙТАДАНІ КАНІКУЛИ

Христинка обожнювала школу. Ще в серпні вона з гордістю розклала в новому портфелі чистенькі зошити та гострі олівці. Вона любила процес навчання: шурхіт сторінок, розв'язання завдань, задоволення від знайденої відповіді. Але одного дня на уроці української мови сталося незрозуміле.

Пані вчителька Олена дала творче завдання: «Опишіть свої найяскравіші літні спогади». Клас зашумів: хтось одразу почав писати про море, хтось — про табір, хтось — про

село. Лише Христинка сиділа нерухомо, дивлячись у вікно на осіннє небо. Вона навіть не відкрила зошит.

— Христинко, що трапилося? — лагідно запитала вчителька.

— Я... я не знаю, про що писати, — прошепотіла дівчинка.

Пані Олена допомогла їй розпочати, але коли прийшов час читати твори вголос, Христинка знову залякла. Вчителька, здивована такою поведінкою зразкової учениці, взяла її зошит. І почала читати.

Твір був захопливим. Христинка детально описувала, як їздила з татом-далекобійником через усі країни аж до самої Іспанії. Як дивилася на безкрайній океан,

як спілкувалася з місцевими дітьми, як смакувала незвичайні страви. У класі стояла тиша.

— Христинко... — обережно промовила пані Олена. — Це була справжня подорож?

— Так, — твердо відповіла дівчинка, не підводячи очі. — Ми були там. На вантажівці.

— Це неправда! — раптом почувся голос із задньої парті. Це був Андрій, сусід Христинки. — Вона все літо була тут! Я бачив її щодня на майданчику!

По обличчю Христинка, червоному від напруги, покотилися сльози. Вона не витримала і вибігла з класу.

Правда виявилася простою і звичайною. Тато Христинки справді був далекобійником, але возив вантажі сам, без своєї доньки. Грошей на далекі подорожі в сім'ї не було. Все літо дівчинка провела вдома: читала книжки, допомагала мамі, грала у дворі. А почувши розповіді однокласників про море та гори, їй стало так соромно за свою «нудну» реальність, що вона створила іншу — яскраву та захопливу.

Пані Олена знайшла Христинку на сходах. Вона не лаяла її, а сіла поруч.

— Знаєш, — тихо сказала вчителька, — існує два види подорожей: ті, що в ногах, і ті, що в голові. Ти маєш чудову уяву. Але найкращі історії народжуються тоді, коли ми не боїмося бути чесними.

Наступного дня Христинка написала новий твір. Вона вже не писала про Іспанію. Вона розповідала про те, як вони разом з татом на мапі будували маршрут його поїздок, як за описом країн у книжках вона уявляла собі різні країни, і як вони з мамою готували «страви з усього світу» за рецептами з інтернету. Дівчинка написала про своє найбільше бажання: коли вона виросте, вона обов'язково об'їде весь світ — той, що живе в книжках і її уяві.

Коли вона дочитала, клас заплoduвав. Не за вигадку, а за щирість і за красиву мрію. І Христинка зрозуміла: іноді найцікавіша подорож починається не з квитка на літак, а зі сміливості розповісти про те, що у тебе в серці. А справжнє багатство — це не закордонні подорожі, а уява, яка може побувати всюди.

Літні фруктові-ягідні природи

Уважно розглянь малюнок!

Знайди фрукти та ягоди, вказані у списку праворуч, обведи їх на малюнку. Назви їх вголос!

Скільки фруктів і ягід кожного виду вдалося знайти? Запиши кількість у порожніх клітинках.

**Порахуй
і запиши**

вишні

чорниця

абрикоси

ожина

кавун

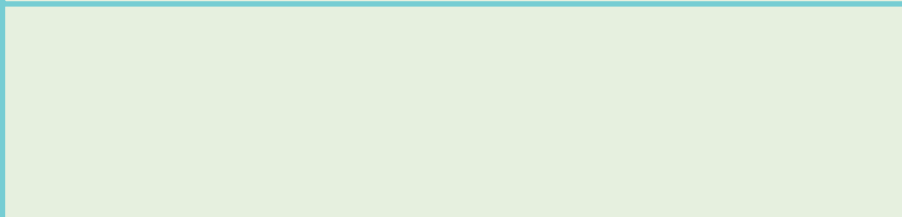
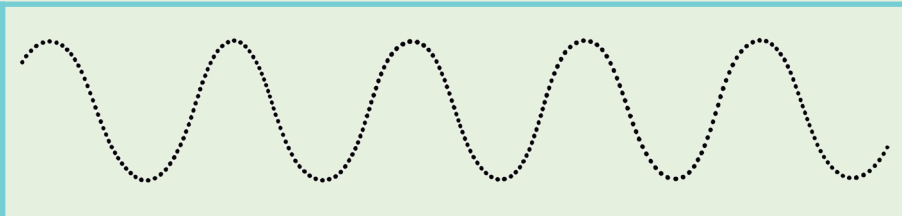
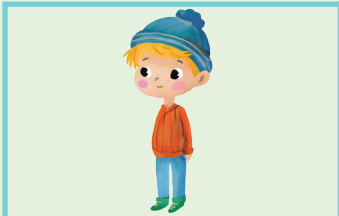
полуниця

виноград

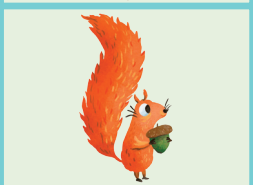
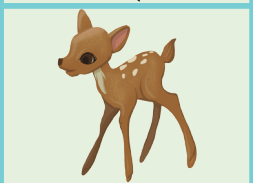

Пригоди в гірському таборі!

① Проведи хвилю по контуру та намалюй свою.

② Вибери для кожної тваринки малюнок справа. Поясни свій вибір.

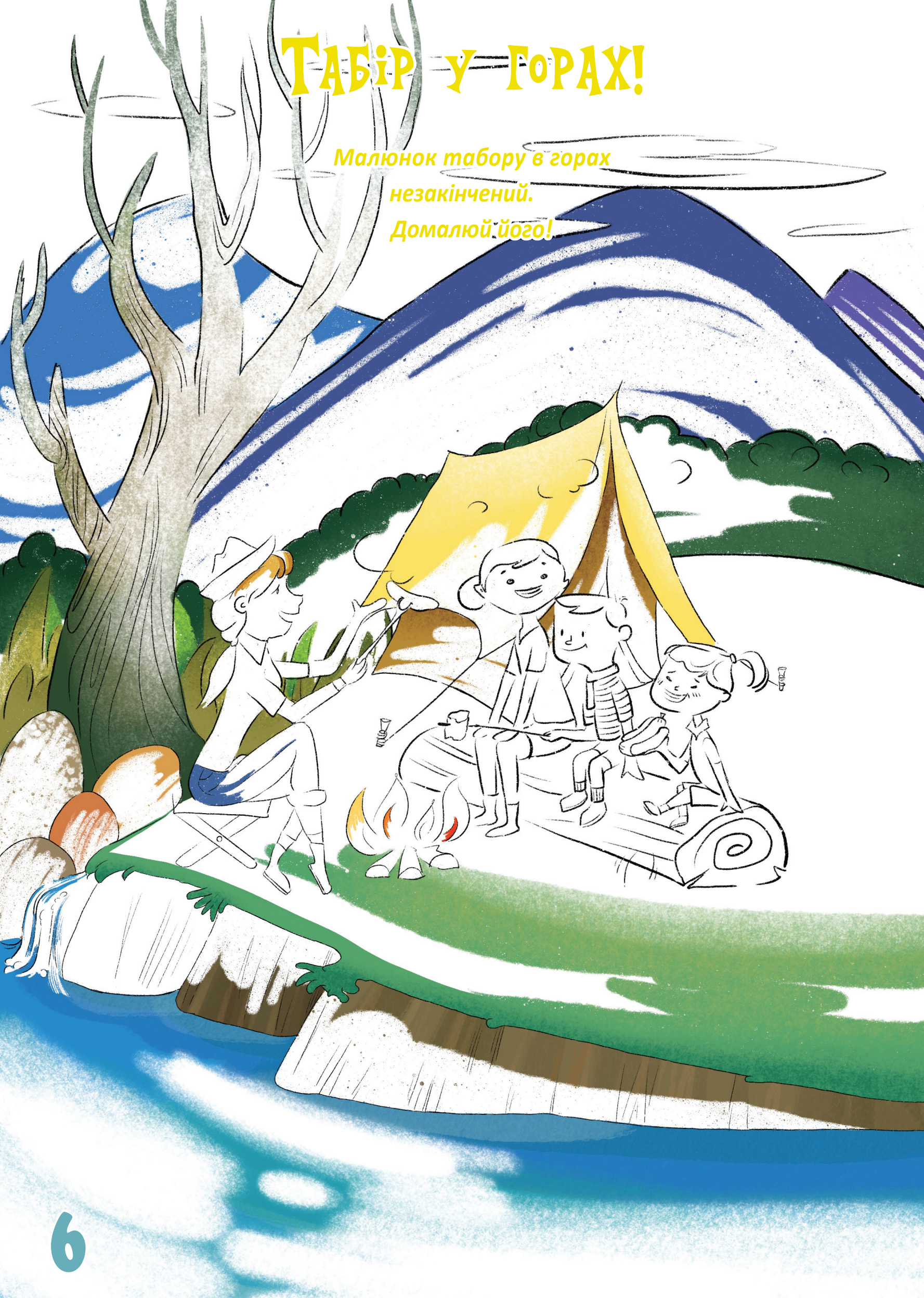
③ Додай кольорів лісу!

ТАБІР У ГОРАХ!

Малюнок табору в горах
незакінчений.
Домалюй його!

Допоможи дітям дістатися до табору

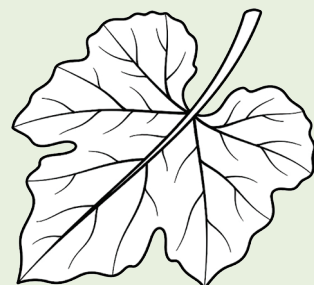
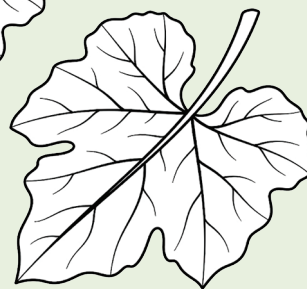
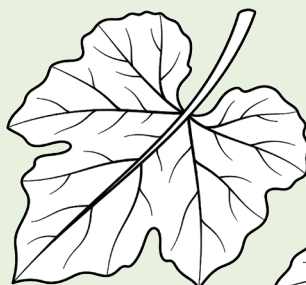

ІНТЕРАКТИВНІ ЗАВДАННЯ

1

Обведи однакові предмети.

Розфарбуй ту групу, в якій їх більше.

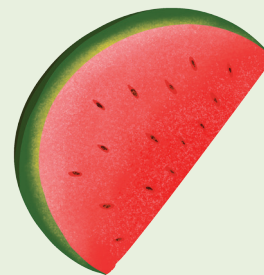
2

Обведи меншого їжачка.

2

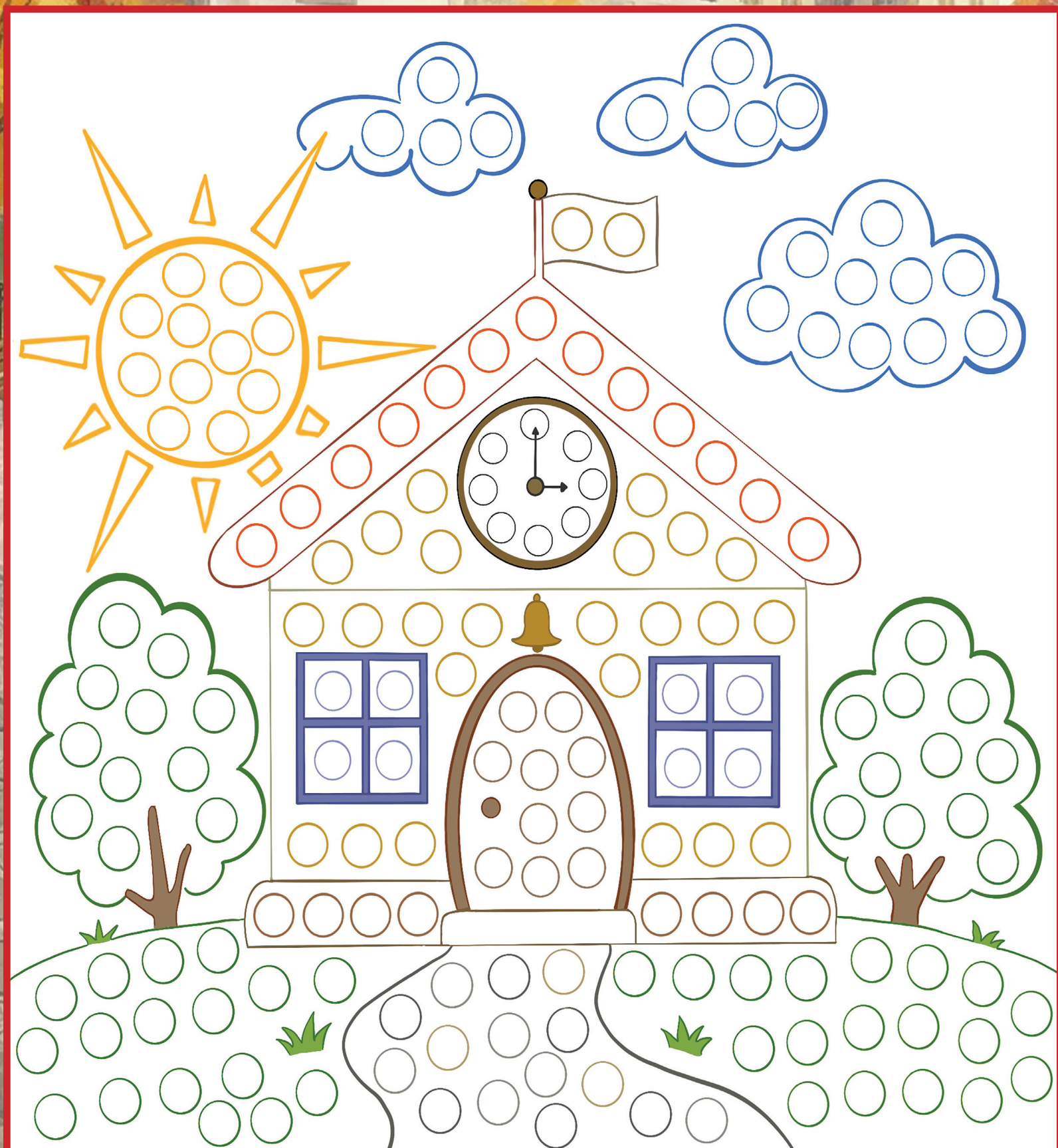
Обведи всі предмети круглої форми.

Гра з кольоровими кружечками

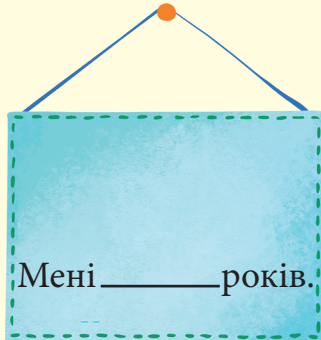
Обери правильний колір та розфарбуй
кружечки на малюнку

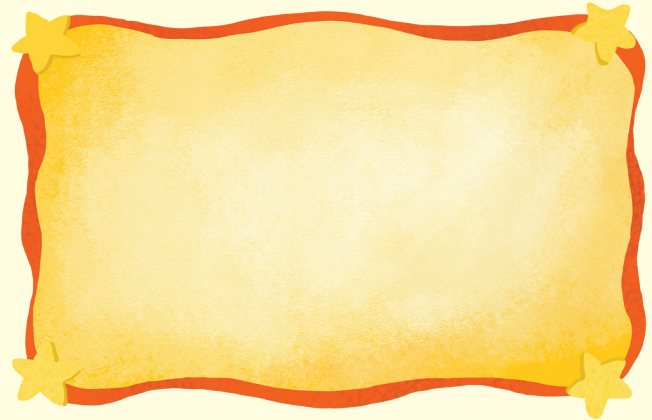

Хто я?

Мене звати _____

Моя сім'я – це:

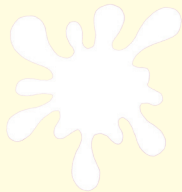

Я живу в _____

Мої улюблені:

колір

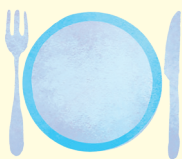
число

тварина

їжа

казка

спорт

Мої друзі:

Коли я виросту, я хочу стати _____

Цього року я хочу дізнатися про _____

Світ шкільного приладдя

1. Назви предметів

Розглянь малюнки і прочитай слова.

2. Зіставлення

З'єднай слова з відповідними малюнками.

клей

ножиці

зошит

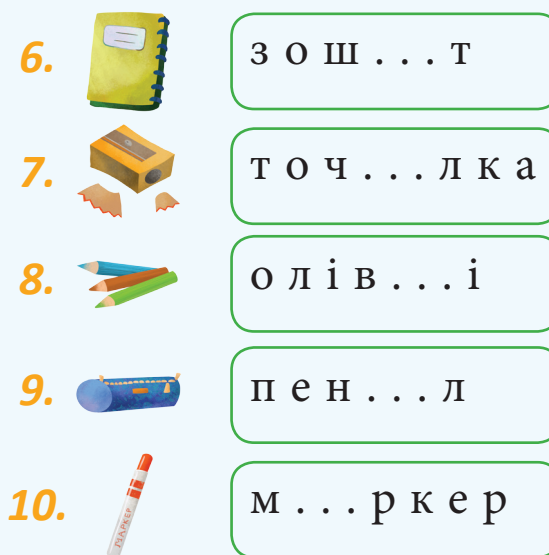
лінійка

гумка

3. Заповни пропуски

Розглянь малюнки і впиши пропущені літери.

4. Знайди правильний варіант

Вебери правильну відповідь.

1. Що це?

- ☐ а) клей
☐ б) гумка
☐ в) точилка

2. Що це?

- ☐ а) пенал
☐ б) олівці
☐ в) ножиці

3. Що це?

- ☐ а) пенал
☐ б) маркер
☐ в) лінійка

4. Що це?

- ☐ а) зошит
☐ б) клей
☐ в) ластик

5. Що це?

- ☐ а) точилка
☐ б) олівець
☐ в) ножиці

НАЙДОВША ДОРОГА ДО ШКОЛИ

Всі ми знаємо, що таке бути першокласником: хвилювання, нові знайомства, святкова атмосфера. Саме з цим зіткнувся малесенький слимачок на ім'я Неквапко.

Неквапко рухався зі швидкістю... ну, зі швидкістю слимака. Його матуся, мудра слимачиха, добре знала характер сина. Вона побоювалася, що він може запізнитися на перший дзвоник. Тож вона вирішила діяти наперед.

— Сину, — сказала вона, готуючи мініатюрні пиріжки з мохом. — Ти вирушаєш спозаранку. Дорога до школи займе у тебе... е-е-е... багато часу. Тож поспіши!

І от Неквапко, з важкою від провізії мушлею, вирушив у довгу дорогу. Стежка, яку білочка пробігла б за п'ять хвилин, для нього була справжнім випробуванням.

Його характер виявився таким же повільним, як і хода. «Трохи відпочину... — думав він, побачивши черговий плаский камінець. — А тепер трохи перекушу... Ой, як же я втомився після їжі! Можливо, ще трохи відпочити...»

А потім трапилася пригода. На галявину вибігла юрба дітей. Вони оточили Неквапка і почали співати знайому пісеньку:

— Слимачку, слимачку, ріжки покажи,
Винесу маслиця — тільки не біжи.
Вигляни тихенько, визирни надвір,
Там тебе чекає теплий, добрий світ.

Неквапко, наляканий, миттєво сховався у свою мушлю. Він сидів там, затаївшись, поки дитячі голоси не затихли у далині. Коли він нарешті насмівся виглянути, то з жахом побачив, що опинився... на великому мурашнику! Діти, граючись, пересунули його з дороги. Тепер йому доведеться обходити цілу мурашину фортецю, що займе ще кілька дорогоцінних годин!

Коли Неквапко, виснажений і вкритий пилом, нарешті доповз до дверей школи, святкування вже закінчилося. У класі йшов урок. Пані Вчителька-Сова з подивом подивилася на нового учня.

— Ти... запізнився у перший день школи! — суворо сказала вона.

— Я... я вийшов декілька годин тому! — ледве видихнув Неквапко. — Я йшов так довго! Мене діти лякали, я загубив дорогу...

Неквапко сів на останню парту, трохи сумний, але й трохи радісний. Він таки дістався! Його перший урок був не про літери, а про те, що іноді найбільший подвиг — це просто дістатися туди, куди треба, незважаючи на всю повільність світу і незрозумілі вчинки інших.

А найцікавіше почалося потім. Коли він розповів свою історію, усі звірята заворожено слухали. І Неквапко несподівано зрозумів: його повільність — це не вада. Це дар. Бо поки інші мчали, він встиг побачити, як поблискує ранкова роса на павутинці, почути, як співає соловейко, і відчувти, як живе ліс у своєму неспішному темпі. І цей урок виявився найважливішим у перший день школи.

Джерело: Казколандія
(<https://www.kazkolandija.com>)

